

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., v právní věci

žalobkyně: **N. E. K.**
státní příslušnost X

zastoupena JUDr. Hugo Körblem, advokátem
sídlem Hybernská 1007/20, 110 00 Praha 1

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 29. 4. 2025, č. j. MV-28911-4/SO-2025,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobkyně **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

- 1. Žalobou podanou ke Krajskému soudu v Brně (dále též „krajský soud“) se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí žalované ze dne 29. 4. 2025, č. j. MV-28911-4/SO-2025

(dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaná *zamítla* odvolání žalobkyně a v plném rozsahu *potvrdila* rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky (dále také jen „prvostupňový orgán“ či „správní orgán I. stupně“), ze dne 29. 1. 2025, č. j. OAM-03317-34/DP-2024 (dále také jen „prvostupňové rozhodnutí“ či „rozhodnutí správního orgánu I. stupně“).

2. Prvostupňovým rozhodnutím správní orgán I. stupně dle § 46 odst. 5 ve spojení s § 56 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZPC“), zamítl žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu v ČR za účelem studia žalobkyně, neboť se *nepodařilo ověřit údaje uvedené v žádosti*.

II. Napadené rozhodnutí

3. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaná shrnula skutkový stav věci a průběh správního řízení. Poté k námitkám přezkoumala prvostupňové rozhodnutí, přičemž neshledala v postupu správního orgánu I. stupně vady s vlivem na zákonnost rozhodnutí.
4. Jednou z podmínek pro vydání povolení k dlouhodobému pobytu je *prokázání zajištění finančních prostředků* k pobytu na území ve smyslu § 13 ZPC, které slouží ČR jako pojistka, že v souvislosti s pobytem cizince na území nevzniknou ČR náklady, které takový cizinec v budoucnu nebude schopen uhradit. V případě žalobkyně přitom nebylo bez důvodných pochybností prokázáno, že tato fakticky disponuje finančními prostředky v minimální zákonem požadované výši a bude je moci použít na úhradu nákladů souvisejících s jejím studiem v ČR.
5. ZPC obecně nezakazuje cizinci disponovat s finančními prostředky na příslušném účtu. Pokud je ale důsledkem tohoto postupu nedostatečná částka na příslušném účtu, má taková dispozice za následek nesplnění podmínky dle § 13 ZPC. Smysl zajištění prostředků vyžaduje, aby se tyto prostředky nacházely na příslušném bankovním účtu *po celou dobu* trvání správního řízení, a to včetně řízení o odvolání. V této souvislosti pak žalovaná odkázala na judikaturu správních soudů, která tento právní názor potvrdila.
6. V případě žalobkyně bylo nezbytné, aby tato disponovala na svém bankovním účtu kontinuálně částkou minimálně 74 047 GHS. Žalovaná má přitom na základě žalobkyní doložených výpisů z bankovního účtu za prokázané, že pod tuto částku poklesl zůstatek finančních prostředků jak ke dni 30. 8. 2024, tak i ve dnech 2. 10. až 28. 10. 2024, přičemž v tomto období činil maximální rozdíl oproti vyžadované částce 3 643 Kč. Další pokles zůstatku pod zákonem stanovenou hranici je pak zjevný v době od 29. 10. 2024 do 4. 11. 2024, kdy poslední den tohoto období činil rozdíl oproti vyžadované částce 3 852 Kč, takže žalobkyně zákonnou podmínku ve smyslu § 13 odst. 1 písm. a) bodu 2 ZPC nesplnila.
7. Žalovaná se pak ztotožnila se závěrem prvostupňového orgánu i stran příčinné souvislosti mezi vrácením původní žádosti k novému posouzení a opětovným navýšením chybějících finančních prostředků na účtu žalobkyně. Současně skutečnost, že žalobkyně v současné době disponuje na svém bankovním účtu značně vyšší částkou, než kterou vyžaduje ZPC, je z hlediska splnění citované zákonné podmínky irelevantní.
8. Jakkoliv prvostupňový orgán provedl přepočty finančních prostředků žalobkyně dle nesprávně zvoleného kurzu, *nemělo* toto pochybení vliv na zákonnost jeho rozhodnutí. Žalovaná uzavřela, že v případě žalobkyně byla naplněna skutková podstata dle § 56 odst. 1 písm. a) ZPC, pročež její odvolání zamítla a prvostupňové rozhodnutí potvrdila.

III. Žaloba

9. Žalobkyně namítala především *přepjatý formalismus* správních orgánů. Shrnula, že rozdíl finančních prostředků na jejím bankovním účtu oproti výši požadované ZPC dosahoval maximálně částky 3 852 Kč, a to po dobu zhruba jednoho měsíce z posuzovaných čtyř měsíců, což představuje odchylku zhruba 3 % od zákonného limitu. Žalobkyně tedy pouze na relativně krátkou dobu těsně nesplňovala zákonný limit dostatečných finančních prostředků.
10. Žalovaná *nesprávně čte judikaturu správních soudů* stran prokázání zajištění finančních prostředků a tuto nesprávně aplikuje na případ žalobkyně. Platná judikatura se totiž staví proti krátkodobým a účelovým přesunům financí na účet cizince. Žalobkyně ovšem dlouhodobě drží na svém účtu dostatečné finanční prostředky, se kterými hospodář a disponuje pro své potřeby, což jakékoliv pochybnosti o schopnosti nakládat s prostředky z její strany vylučuje. Je potřeba též zohlednit, že řízení o žádosti žalobkyně trvalo více než jeden a čtvrt roku.
11. Kromě toho žalobkyně ve správním řízení doložila další výpis ze svého bankovního účtu, jímž prokázala, že po dobu od 4. 11. 2024 do 23. 1. 2025 udržovala na svém účtu *mnohem větší zůstatek*, než vyžaduje ZPC. K této skutečnosti ovšem žalovaná nepřihlédla a nijak ji ve svém rozhodnutí nezohlednila. Obdobně pak žalovaná učinila *nesprávné skutkové zjištění* týkající se stavu finančních prostředků žalobkyně ke dni 30. 8. 2024, neboť v tento den žalobkyně dostatečnými prostředky disponovala.
12. Jelikož výklad žalované působí příliš formalisticky a neodpovídá smyslu a účelu ZPC, žalobkyně zdejšímu soudu navrhla, aby napadené rozhodnutí společně s rozhodnutím správního orgánu I. stupně zrušil a vrátil věc žalované k novému projednání. Současně požádala nahradit náklady soudního řízení.

IV. Vyjádření žalované a replika žalobkyně

13. Ve **vyjádření** ze dne 25. 6. 2025 žalovaná vysvětlila, že žalobkyní namítané nesprávné skutkové zjištění výše finančních prostředků ke dni 30. 8. 2024 je pouze *písařskou chybou*, neboť žalovaná měla na mysli datum 30. 9. 2024. Zbylé žalobní námitky jsou pak v zásadě shodné s námitkami uvedenými v odvolání, s nimiž se žalovaná již jednou vypořádala. Žalovaná trvá na zákonitosti a správnosti napadaného rozhodnutí, přičemž v podrobnostech odkázala na jeho odůvodnění, kde dostatečně rozvedla úvahy, které ji k jejím závěrům vedly. Žaloba nepřináší žádnou novou relevantní argumentaci, a proto žalovaná krajskému soudu navrhla její zamítnutí.
14. V **replíce** ze dne 13. 7. 2025 žalobkyně setrvala na dosavadní argumentaci. Má za to, že ve své žalobě uplatnila takové námitky, se kterými se žalovaná doposud nevypořádala a ani vypořádat nemohla. V této souvislosti žalobkyně uvedla, že správní orgán I. stupně ani žalovaná jí nechtějí pobytové oprávnění udělit kvůli nedostatečným finančním prostředkům, nicméně oba správní orgány se podstatně liší v tom, jakým způsobem žalobkyně podmínku dostatečných finančních prostředků nesplňuje. Žalobkyně má nadále napadené rozhodnutí ze vydané v rozporu se ZPC a požaduje jeho zrušení.

V. Skutečnosti zjištěné ze správního spisu

15. Ze správního spisu krajský soud zjistil, že žalobkyně podala dne 22. 1. 2024 na Zastupitelském úřadu ČR v Akkře žádost o vydání *povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia na území*, jelikož byla s nástupem od 15. 2. 2024 úspěšně přijata ke studiu navazujícího magisterského studijního programu „International Territorial Studies“

organizovaném Fakultou regionálního rozvoje a mezinárodních studií Mendelovy univerzity v Brně. Ke své žádosti žalobkyně předložila kromě samotného potvrzení o přijetí ke studiu ze dne 26. 10. 2023 též originál (debetní) platební karty č. 5129 4320 5472 0495 s platností do 9/24 a výpis z bankovního účtu vedeného u First Atlantic Bank za období *od 11. 8. 2023 do 22. 1. 2024*.

16. Poté, co bylo původní rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušeno rozhodnutím žalované ze dne 25. 10. 2024, č. j. MV-131188-4/SO-2024, a věc byla vrácena prvostupňovému orgánu k novému projednání, vyzval prvostupňový orgán žalobkyni dne 5. 11. 2024 k odstranění vad žádosti, včetně doložení dokladu o zajištění prostředků k pobytu na území. V reakci na výzvu žalobkyně předložila výpis z bankovního účtu vedeného u First Atlantic Bank za období *od 25. 6. 2024 do 27. 11. 2024*, jakož i originál nové debetní karty s platností do 6/27.
17. Žalobkyně se k podkladům rozhodnutí písemně vyjádřila přípisem ze dne 24. 1. 2025, k němuž přiložila rovněž aktualizovaný výpis ze svého bankovního účtu vedeného u First Atlantic Bank za období *od 4. 11. 2024 do 24. 1. 2025*. Následně bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí, proti kterému se žalobkyně prostřednictvím právního zástupce včas odvolala. O odvolání rozhodla žalovaná napadeným rozhodnutím, jež je předmětem přezkumu v tomto soudním řízení.

VI. Posouzení věci krajským soudem

18. Krajský soud předně posoudil splnění podmínek řízení, přičemž dospěl k závěru, že žaloba byla podána osobou oprávněnou [§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], jedná se o žalobu přípustnou (zejm. § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.) a podanou ve lhůtě podle § 172 odst. 1 ZPC.
19. Soud ve věci rozhodl ve smyslu § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť účastnice řízení s takovým postupem výslovně souhlasily a zdejší soud nepovažoval ústní projednání věci za nezbytné.
20. V souladu s § 75 odst. 1 a 2 s. ř. s. přezkoumal soud napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Při zjišťování skutkového stavu věci krajský soud vycházel ze správního spisu předloženého žalovanou.
21. Žaloba **není důvodná**.
22. V nyní projednávané věci jde o to, jestli žalobkyně splnila zákonnou podmínku ve smyslu § 13 ZPC, tedy jestli v rámci řízení o žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu spolehlivě prokázala dostatek finančních prostředků nutných k financování svého vysokoškolského studia v ČR.
23. K předmětu sporu je potřeba uvést, že účastnice řízení zásadně *nejdou* ve sporu o tom, že každý cizinec, který se rozhodne požádat o vydání odpovídajícího oprávnění k pobytu na území ČR (krátkodobého i dlouhodobého charakteru), je podle platné právní úpravy povinen disponovat určitými finančními prostředky k realizaci pobytu na území, jejichž výši je v průběhu správního řízení povinen adekvátně prokázat. Za účelem naplnění tohoto požadavku žalobkyně v řízení předložila příslušnému zastupitelskému úřadu celkově tři (úředně ověřené) výpisy z účtu u First Atlantic Bank znějícího na její vlastní jméno, jejichž věrohodnost, obsah ani případná omezení v dispozici s evidovanými

peněžními prostředky správní orgány nijak nezpochybňovaly [srov. § 13 odst. 1 písm. a) ve spojení s odst. 2 písm. a) ZPC].

24. Současně krajský soud konstatuje, že mezi účastnicemi řízení *není sporné* ani to, že poněvadž se žalobkyně domáhala vydání oprávnění k dlouhodobému pobytu na území ČR za účelem studia (§ 42d ZPC) o předpokládané délce pobytu na území ČR minimálně 12 měsíců, bylo v souladu s ustanovením § 13 odst. 1 písm. a) bodem 2 ZPC její povinností prokázat, že má pro realizaci zamýšleného pobytu v ČR připraveny (volné) finanční prostředky v minimální výši 115 810 Kč, což dle kurzu vyhlášeného ČNB a platného ke dni podání žádosti odpovídá částce 74 047 GHS. V této souvislosti přitom bylo ve správním řízení na základě doložených výpisů z bankovního účtu jednoznačně prokázáno, že žalobkyně touto částkou po celou dobu trvání správního řízení na svém účtu *nedisponovala*.
25. To, že v určité době došlo k poklesu disponibilních prostředků pod zákonem určenou hranici, potvrdila žalobkyně rovněž v žalobě, v níž též specifikovala období, kdy objem jejich peněžních prostředků nedosahoval zákonem požadovaného minima. Z hlediska zjištění skutkového stavu přitom žalobkyně spороvala jen závěr žalované o nedostatečném stavu finančních prostředků na bankovním účtu ke dni 30. 8. 2024. V tomto ohledu je však zřejmé, že se ze strany žalované jedná čistě o *administrativní pochybení*, neboť z kontextu odůvodnění a v něm uváděných částek na účtu žalobkyně je patrné, že žalovaná měla na mysli datum 30. 9. 2024, kdy stav prostředků na bankovním účtu žalobkyně skutečně klesl pod zákonné minimum (pohyboval se v rozmezí od 72 328 GHS do 72 593 GHS). Pouhé nesprávné označení jednoho z dnů, v němž žalobkyně nedisponovala dostatkem prostředků, *cum grano salis* nemá žádný vliv na zákonnost rozhodnutí žalované a ani nijak nemění podstatu předmětu sporu.
26. Tím je v řešené věci otázka, zda je z hlediska naplnění smyslu a účelu podmínky dle § 13 ZPC nutné trvat na tom, aby cizinec disponoval potřebnými finančními prostředky po celou dobu vedení správního řízení a v případě požadavku správního orgánu byl schopen existenci těchto prostředků v plné výši prokázat. Žalobkyně je přesvědčena, že *ratio legis* daného ustanovení je zachováno i tehdy, pokud finanční prostředky na jejím bankovním účtu během správního řízení na omezenou dobu nepatrně klesly pod zákonem přípustnou hranici. Zdejší soud tak zvažoval, zda lze takový pokles prostředků považovat za souladný s požadavkem dle § 13 ZPC, či nikoliv.
27. Jde-li o důvody zavedení povinnosti cizince prokázat ještě před vstupem na území ČR existenci dostatečného množství vlastních finančních prostředků, zdejší soud obecně uvádí, že smyslem právní úpravy dle § 13 ZPC je zajištění ekonomické soběstačnosti cizince po dobu jeho pobytu na území ČR, aby nedošlo k jeho závislosti na sociálním systému státu či k ohrožení veřejného pořádku. Zákonodárce se tímto opatřením snaží předcházet situacím, v nichž by cizinec nebyl schopen hradit základní životní potřeby spjaté se stanoveným účelem pobytu, což by v krajním případě mohlo vést z jeho strany k nelegálním aktivitám či neoprávněnému využívání veřejných prostředků. Takový záměr plně konvenuje povaze ZPC jako ochranně-regulační právní normy vytvářející rámec pro legální migraci a prevenci nelegálních pobytu (viz § 1 odst. 1 ZPC).
28. Krajský soud ve svých úvahách vycházel z toho, že mají-li finanční prostředky představovat pomyslnou pojistku, že cizinec bude schopen ze svých vlastních zdrojů pokrýt celý průběh pobytu na území ČR, je nezbytné, aby prostředky vyčleněné k tomuto účelu byly skutečně *volné* a současně *okamžitě použitelné (disponibilní)*.

Vyčleněné prostředky mají sloužit výhradně k pokrytí nákladů spojených s pobytem v ČR, zejména ubytování, stravy, zdravotního pojištění a dalších životních potřeb. Cílem je tak ověřit, že cizinec takto vyhrazené prostředky pro svůj běžný každodenní život a plnění závazků v zemi původu *fakticky nepotřebuje*, tedy že jeho finanční situace je natolik stabilní, aby vyčleněné prostředky mohly zůstat nedotčené k dispozici pro účel, pro nějž byly deklarovány. Výklad žalované obsažený v napadeném rozhodnutí, který zdůrazňuje pojem „disponovat“ (§ 13 odst. 2 ZPC) je s touto představou v souladu.

29. Skutečnost, že cizinec prostředky určené na zajištění pobytu v ČR fakticky nepotřebuje pro své běžné životní potřeby, lze nejlépe osvědčit tím, že je schopen ponechat tyto prostředky na bankovním účtu po celou dobu trvání správního řízení o své pobytové žádosti, resp. udržovat na svém účtu natolik vysoký průběžný zůstatek, aby pokrýval tuto formu finanční jistoty. Schopnost ponechat prostředky nevyužité po delší dobu představuje *objektivní a snadno ověřitelný* indikátor finanční soběstačnosti, jenž minimalizuje riziko, že cizinec v budoucnu nebude schopen pokrýt své pobytové náklady v ČR. Takové jednání svědčí o tom, že finanční zázemí cizince je dostatečné a vyhrazené prostředky skutečně plní roli zákonem požadované garance. Naopak pokud by cizinec tyto prostředky ve větším rozsahu průběžně čerpal a nakládal s nimi, nebyl by požadavek na prokázání dostatečných finančních prostředků pro pobyt naplněn.
30. Předestřené úvahy vedou zdejší soud k závěru, že prokázání podmínky nezbytných prostředků k úhradě nákladů spojených s pobytem v ČR podle § 13 ZPC vyžaduje, aby cizinec disponoval prostředky určenými k pobytu na svém bankovním účtu v zásadě po celou dobu trvání správního řízení, nikoliv jen v okamžiku podání pobytové žádosti, kdy správní orgán z podstaty věci zkoumá jen splnění zákonných podmínek a náležitostí odůvodňujících meritorní posouzení žádosti. Zdejší soud odkazuje na stejný názor vyslovený v rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 14. 4. 2021, č. j. 5 A 224/2018-40.
31. Soud si je dále vědom toho, že jednotlivé skutkové situace řešené judikaturou mohou být různé (viz kupř. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 29. 1. 2025, č. j. 22 A 8/2024-34). Příklad žalobkyně *nenese zjevné stopy* účelového převádění finančních prostředků v reakci na výzvu správního orgánu k předložení výpisu z účtu. Obdobně v projednávané věci nebyly peněžní prostředky na bankovní účet převedeny žalobkyní jednorázově či uchovávány v potřebné výši pouze krátkodobě. Zároveň však žalobkyně ani ve správním řízení, ani v soudním řízení nepředestřela, že by disponovala jinými peněžními prostředky, které by v souhrnu mohly doplnit krátkodobé kolísání potřebného zákonem požadovaných peněžních prostředků na účtu, jehož výpisy žalobkyně dokládala. V jejím případě také nedošlo k tomu, že by v mezích proběhl soudní přezkum věci správními soudy, jako tomu bylo ve výše citovaném rozsudku zdejšího soudu. Předmětnou věc je tedy třeba odlišit od řešení obsaženého v tomto rozsudku.
32. Krajský soud souhlasí s žalobkyní v tom, že v jejím případě nebylo porušení zákonné podmínky dle § 13 ZPC obzvlášť výrazné ani excesivní. Z celkové délky správního řízení **463 dní** žalobkyně nedisponovala dostatečnými prostředky v souhrnu **33 dní** (dne 30. 9. 2024 a v obdobích od 2. 10. 2024 do 28. 10. 2024 a od 29. 10. 2024 do 4. 11. 2024), přičemž nejvyšší pokles finančních prostředků pod zákonný limit nastal dne 29. 10. 2024 a odpovídal částce **2 706 GHS** (přibližně **4 232 Kč** při kurzu GHS vůči Kč 1:1,564). Třebaže zdejší soud rozumí uplatněným námitkám a sám není příznivcem přílišného formalismu, nenalezl v řešeném případě na straně žalobkyně *žádné individuální důvody*, pro které by mohl od nesplnění zákonné podmínky odhlédnout. Ačkoli právní úprava ZPC může

vůči cizincům místy působit přísně až nepřiměřeně tvrdě, je zapotřebí v souladu se zásadou *dura lex, sed lex* i tato pravidla respektovat a dodržovat. Krajský soud připomíná, že tu zákonodárce nepředvídá žádný mechanismus odstranění tvrdosti, prominutí podmínky zajištění prostředků k pobytu či moderační mechanismus.

33. Současně zdejší soud dodává, že stanovení hranice, kdy by za určitých okolností bylo nesplnění zákonné podmínky dle § 13 ZPC ještě možné tolerovat, je *značně problematické*, a to jak z hlediska délky období, po které cizinec požadovanými prostředky nedisponoval, tak i z hlediska limitace chybějící částky. Přílišné rozvolnění výkladu by mohlo vést k *narušení principu právní jistoty* a předvídatelnosti rozhodování a hrozilo by riziko nerovného zacházení a svévolné rozhodování, jakož i na druhé straně určitého zneužívání ze strany žadatelů. Krajský soud i přesto zastává názor, že splnění předmětné zákonné podmínky je třeba zkoumat z hlediska principu jednoty správního řízení spíše celostně, a nikoliv *absolutně* striktně. V případě žalobkyně však výkyvy neměly marginální (zanedbatelný) charakter ve vztahu ke smyslu a účelu tohoto institutu, jak už soud vyložil.
34. Co se pak týče námitky žalobkyně, že se závěry správního orgánu I. stupně a žalované zásadně liší v tom, v jakém rozsahu žalobkyně podmínku podle § 13 ZPC nesplnila, krajský soud uvádí, že odlišné závěry správních orgánů ohledně chybějící částky pramenily z toho, že prvostupňový orgán při přepočtu žalobkyní dokládaných prostředků *zvolil nesprávný kurz*. To mělo za následek stanovení chybné výše rozdílu prostředků žalobkyně oproti zákonem určené minimální hranici. Toto pochybení však žalovaná v odůvodnění svého rozhodnutí *již napravila* a závěry správního orgánu I. stupně korigovala v souladu s recentní judikaturou Nejvyššího správního soudu v této oblasti (viz rozsudek ze dne 30. 5. 2024, č. j. 9 Azs 39/2024-33). Jelikož i po užití odpovídajícího kurzu nebyly prostředky žalobkyně dostačující, *neměla* žalovaná důvod konečný závěr správního orgánu I. stupně jakkoliv měnit.
35. Konečně k námitce žalobkyně, že se správní orgány nedostatečně vypořádaly s (celkově třetím) výpisem z bankovního účtu předloženým žalobkyní v reakci na seznámení s podklady dne 7. 1. 2025, ani v tomto ohledu krajský soud vadu s vlivem na zákonnost rozhodnutí neshledal. Tento výpis totiž *nemohl na výsledném posouzení věci nic změnit*, neboť prokazoval jen to, že po posledním poklesu objemu prostředků na účtu žalobkyně v období od 29. 10. 2024 do 4. 11. 2024 finanční prostředky žalobkyně opětovně vzrostly nad zákonné minimum. V situaci, kdy výpis předložený po seznámení s podklady nevyvracel dosavadní zjištění, že žalobkyně po dobu více než jednoho měsíce potřebnými prostředky nedisponovala, správní orgány nijak nepochybily, pokud se jím rozhodly blíže nezabývat. Ani tuto námitku tak krajský soud neshledal důvodnou.

VII. Závěr a náklady řízení

36. S ohledem na shora uvedené důvody rozhodl krajský soud o žalobě tak, že ji v plném rozsahu zamítl, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.
37. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., dle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V posuzované věci nebyla žalobkyně ve věci úspěšná, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.). Žalované pak v souvislosti s tímto soudním řízením žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly, resp. ani úhradu nákladů řízení nepožadovala, pročez se jí náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok III.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení přímo u Nejvyššího správního soudu.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 27. listopadu 2025

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D. v. r.
samosoudce